

No-report sobre l'estat (secret) del TTIP

Josep-Maria Terricabras / @jmterricabras

Ja fa temps que es parla molt del **TTIP**, que és la sigla de "Transatlantic Trade Investment Partnership" (Aliança Transatlàntica de Comerç i Inversió). Es tracta d'un acord de grandíssims abast i ambició, ben segur el més gran i amb més repercussió que s'hagi fet mai, perquè relliga els interessos dels Estats Units i dels 28 països que actualment conformen la Unió Europea.

Fa temps van començar a sonar les alarmes sobre les repercussions negatives que el tractat podria tenir per al mercat europeu, sobretot perquè, en molts casos, les regulacions i garanties nord-americanes no són tan estrictes a favor del consumidor com ho són les europees. El fet mateix que **el tractat s'estigués gestant amb un notable secretisme feia pensar que no es volia, perquè no convenia, que el debat fos públic i transparent**. En els darrers mesos han anat alçant-se veus, algunes potents i prestigioses, que han posat en guàrdia sobre l'oportunitat i la bondat d'un tractat com aquest.

El Parlament Europeu també es va fer seva l'alarma. Per això, darrerament s'ha començat a permetre als diputats europeus que puguin fer una ullada a com avancen les negociacions. Es tracta, efectivament, d'una ullada, perquè els diputats tenim accés al text, però en unes condicions molt estrictes i controlades. En aquestes ratlles **explicaré breument l'accés que hi he tingut jo**, tot i que no podré parlar del contingut específic del material que he consultat perquè, en fer-ho, **vaig haver de signar un document d'absoluta confidencialitat**. No se'ns demana, doncs, discreció sinó silenci confidencial. Aquí no revelaré cap secret, no solament perquè no puc -pel compromís adquirit- sinó perquè no sabia com fer-ho, ja que em resulta impossible d'entendre l'abast -i sovint fins i tot el contingut real- d'allò que he llegit. Vegem-ho breument.

Els diputats interessats a tenir accés a aquella documentació ho hem hagut de sol·licitar amb temps, alhora que dèiem quins dos capítols o carpetes (dos, només dos) volíem consultar. Un cop obtingut el permís, que s'ha donat a qualsevol diputat que ho hagi sol·licitat, vaig a la lectura en el dia i hora assignats. La "**Unitat d'Informació Classificada**" ("Classified Information Unit, CiU"), ha habilitat una habitació de lectura (un "Reading Room") en el Parlament Europeu. Em reben dues senyores: **l'una em demana el mòbil, que ella guardarà bé; l'altra em fa entrar amb ella en una habitació, que obre marcant un codi**. Tanca per dins. Hi ha una taula i dues cadires, una per a ella, un xic més apartada, i una per a mi, que em permetrà llegir a la taula. La senyora obre un armari marcant un codi. En treu els dos dossiers que havia sol·licitat prèviament, tanca l'armari i em posa els dossiers sobre la taula. També em dona un full de paper, amb la inscripció següent, gravada en el full en diagonal: "CIU / J.-P. Terricabras / Do not copy" (J.-P. és clarament un error. I, quan ho veig, penso que és un mal començament a l'hora de llegir uns textos als quals se'ls suposa precisió i certesa). En una cara del full també hi ha gravats, i escampats regularment per la pàgina, uns quants números "1", i a l'altra cara, uns quants números "2". Això sí que ho agraeixo de debò, perquè, si no se m'indiqués, potser no sabia per quina banda començar. Al capdavant es tracta d'un full en blanc, per dir-ho així. Pregunto si podré rebre més fulls i se'm diu que sí, que se'm donaran els que necessiti i que me'ls podré endur a casa. També se'm lliura un bolígraf blau "Begreen. Pilot G-knock, 07" que, quan acabi, em posaré a la butxaca com a record, en la confiança que aquest meu gest no desestabilitzi l'acord comercial transatlàntic (però, per si de cas, no ho pregunto).

Confidencialitat i no revelar res

A punt de començar la feina. Abans encara **signo un document de confidencialitat i em**

comprometo a no revelar res, res és clar que vagi més enllà de les notes que pugui prendre. Si ni pogués revelar les notes, suposo que ja no me les deixarien prendre. Dues hores de temps, no pas més. La senyora seu al costat de la paret. Poso el rellotge sobre la taula i obro el primer dossier.

Alguns amics ja experimentats en el tràngol m'havien dit que dos dossiers no permeten fer-se càrrec de gran cosa, però que, a més, com que hi ha referències a coses que surten a altres llocs, és difícil d'entendre de què va tot plegat, encara que un estigui familiaritzat amb certs temes. Com que, quan vaig demanar d'anar-hi, ja s'havien fet nou rondes de negociació, vaig pensar que potser endevinaria alguna cosa dels progrés negociador si demanava la carpeta de la primera ronda (del 12 de gener del 2015, de 25 pàgines) i la comparava amb la darrera (Nova York, 20-24 d'abril del 2015, de 29 pàgines, més 3 pàgines amb una llista de 64 abreviatures; tanmateix, en el text hi ha una bona colla d'abreviatures que després no surten a la llista).

Tots dos capítols tenen uns primers paràgrafs introductoris i comentaris generals, per passar immediatament a fer un informe detallat de cada ronda negociadora. La primera, pel que sembla molt productiva i començada amb un alt nivell d'ambició, tracta, entre altres coses, de l'accés de béns al **mercat comercial (ofertes tarifàries, tèxtil, agricultura), de serveis i inversions, de drets de propietat intel·lectual, de sectors com el dels cotxes, el químic i el farmacèutic, de matèries primeres i d'energia, de duanes, competència, mesures anti-trust, desenvolupament sostenible, cooperació per localitzar barreres en tercers països, qüestions legals i arranament de disputes**. Un panorama ampli que es desenvolupa en rondes de negociació específiques segons els temes.

La darrera ronda recull literalment els encapçalaments d'alguns temes i qüestions, tot i que l'índex és més reduït que en la primera ronda. Sembla que és important la qüestió del temps que es concediran els signants per complir l'acord i, per tant, si les sancions, en cas d'incompliment, seran immediates o no. És un fet confirmat que el EUA mantenen la seva preferència per mantenir discussions orals i que no pensen presentar contrapropostes escrites en un futur proper.

He acabat de llegir. Em queden uns minuts, però ja en tinc prou. No en sabré pas més si m'ho torno a mirar. La meva acompanyant, molt amable, recull les carpetes que torna a tancar a l'armari amb codi. Em quedo el paper (i el bolígraf). Ella marca el codi de la porta i l'obre. Ens acomiadem molt cordialment. Ja me n'anava quan la segona senyora, la que s'ha quedat a fora de l'habitació, m'avisava que m'oblidava de recollir el mòbil. Ho agraeixo i el recullo. Atribueixo l'oblit a la meva desorientació, després d'un aïllament volgudament construït i personalment molt sentit. Les condicions d'accés fan pràcticament impossible que es reveli res, perquè per revelar alguna cosa amb sentit s'hauria de tenir més informació i més interrelacionada, també de les discussions orals, que no queden, ni quedaran, recollides.

Efecte aconseguit: **que alguns accedeixin a alguns textos relacionats amb la preparació del TTIP i que poquíssims n'entenguin alguna cosa**. Potser algú? Per això aquest report ha de ser sobre l'activitat del reporter més que no pas un reportatge de continguts. Això, doncs, no és un report. I això és el que hi ha.

Josep-Maria Terricabras és filòsof i, actualment, eurodiputat independent per ERC